

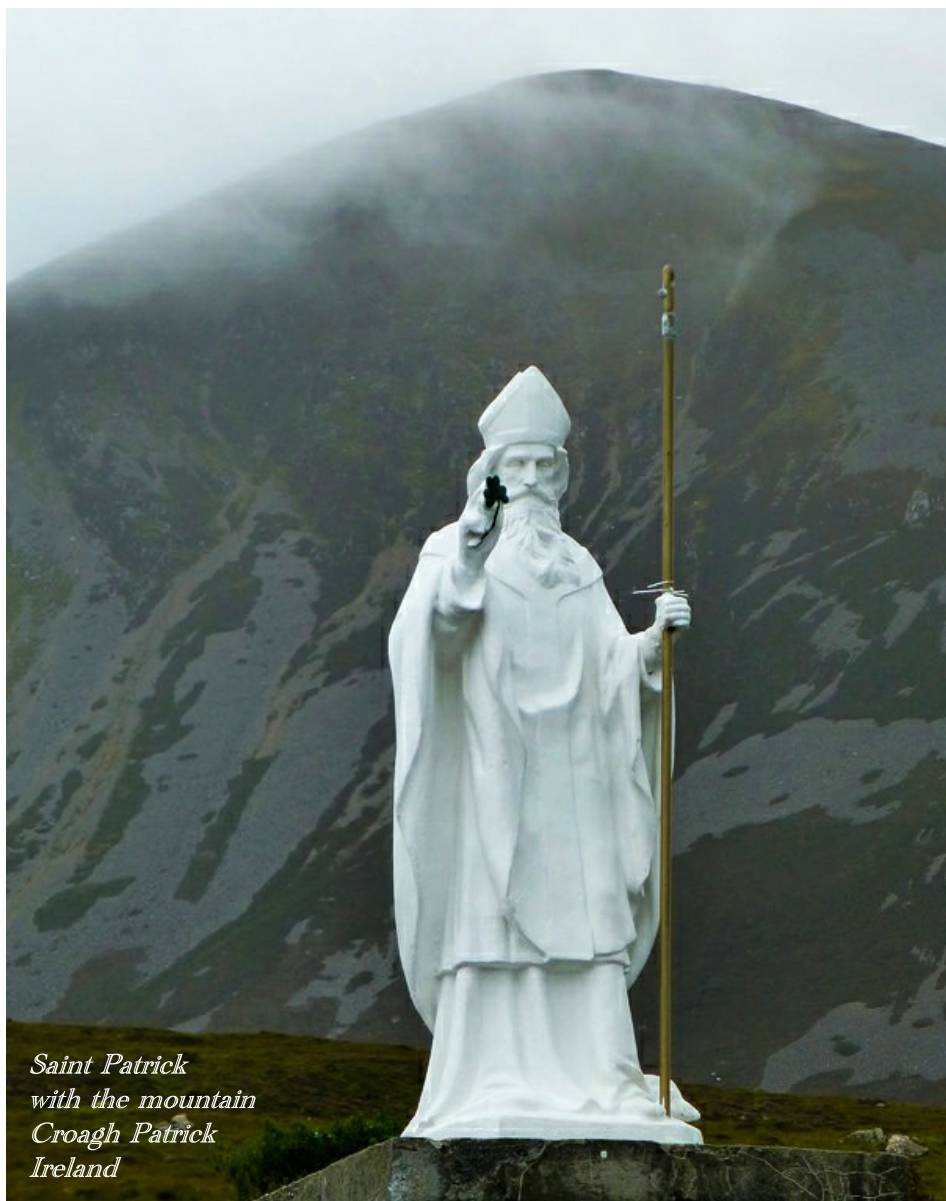

ZVON

BŘEZEN / MARCH

2019

časopis krajské rodiny v New Yorku

*Saint Patrick
with the mountain
Croagh Patrick
Ireland*

Cirkevní otcovia

Sv. Ignác Antiochijský

MV

Sv. Ignác Antiochijský sa narodil okolo roku 35 a ako mladík konvertoval na kresťanskú vieru. Podľa tradície bol spolu so sv. Polykarpom učeníkom sv. Jána apoštola. Ignác bol nazývaný aj Theoforos – Bohonosец, stal sa tretím biskupom v Antiochii a je apoštolským otcom, keďže sa poznal s apoštolmi. Antiochia (dnešná Antakya v Turecku) bola štvrtým najväčším mestom Rímskej ríše po Ríme, Efeze a Alexandrii

a hlavným mestom rímskej provincie Sýria. Cirkev tu založil ešte sv. Peter (predtým než odišiel do Ríma), bola to prvá kresťanská miestna cirkev na čisto pohanskom (nežidovskom) území a tvorená prevažne pohanmi, ktorí prijali kresťanstvo.

Ignác napísal sedem listov adresovaných miestnym cirkvám prevažne v Malej Ázii (dnešnom Turecku), ktorými prechádzal na ceste do Ríma s vojenskou eskortou aby bol v Ríme popravený. Jeho listy sú veľmi dôležité, pretože nám dávajú nahliadnuť do učenia a praxe Cirkvi prvého storočia, ešte za života apoštolov. Už v tom čase začali vznikať aj prvé herézy – bludy a k niektorým sa vyjadruje aj sv. Ignác vo svojich listoch.

Jedným z prvých bludov vôbec bol doketizmus - ten popieral historickú skutočnosť Ježišovho života a považuje telo, a vôbec hmotu, za

veci, ktoré sú v rozpore s Bohom. Tvrdil, že Kristus mal počas svojho pozemského života iba zdanlivé ľudské telo, preto ani jeho utrpenie na kríži nebolo skutočné. Proti tomuto Ignác jednoznačne potvrdzuje tradičnú vieru, že Kristus je pravý Boh a pravý človek. Takisto ako prvý mimo biblických spisov spomína vo svojich listoch vieru v panenské počatie Ježiša Krista. Ignác takisto vyzdvihuje význam Eucharistie a nazýva ju liekom nesmrteľnosti (proti látkou smrti) a zdôrazňuje, že je to telo Ježiša Krista, ktoré trpelo za naše hriechy a ktoré Boh vzkriesil – inými slovami sám Kristus. Učenie tých, ktorí popierali reálnu prítomnosť Krista v Eucharistii nazýva heterodoxným, čo znamená nepravoverný – bludný (opak slova ortodoxný-pravoverný). Toto je veľmi skoré potvrdenie tejto náuky Cirkvi a stojí za zmienku aj s ohľadom na jeho neskoršie popretie protestantmi v 16. storočí (a neskôr) ako v protiklade s Bibliou. Tu vydáva svedectvo ako Eucharistiu chápali apoštoli (ktorí boli pri poslednej večeri keď Pán Eucharistiu ustanovil) a ich žiaci, a to navyše v čase keď bol spísaný aj samotný Nový zákon (druhá polovica prvého storočia). Tu tiež stojí za zmienku, že Ignác vo svojich listoch už cituje niektoré z listov sv. apoštola Pavla, čo vypovedá o tom, že už v tom čase boli rozšírené a považované za autoritatívne texty.

Čo sa týka náuky o Cirkvi, Ignác potvrdzuje autoritu biskupa v miestnej cirkvi (dnešnej diecéze), ktorého treba poslúchať ako Bohom vyvolenú cirkevnú autoritu a podriaďiť sa mu a ktorému pri výkone služby asistujú presbyteri (kňazi) a diakoni. Takisto ako prvý spomína výraz Katolícka cirkev na označenie kresťanskej Cirkvi ako celku, od gréckeho slova *katholikos* – všeobecný, univerzálny. Z jeho listov navyše vyplýva, že tento pojem už bol zaužívaný medzi kresťanmi.

Sv. Ignác sa takisto vyjadruje k vzťahu kresťanstva a židovstva. Išlo tu o to, že veľa prvých kresťanov boli židia a vznikali polemiky do akej miery majú zachovávať židovské zvyky a zákon. Tejto téme sa čiastočne venujú aj Skutky apoštolov a apoštolské listy v Novom zákone. Zdá sa, že v praxi nebolo ľahké pre mnohých židov, ktorí prijali kresťantvo úplne sa vzdať svojich zvykov a kultúry. Ignác ako prvý zreteľne vyzýva aby kresťania slávil len Pánov deň – nedeľu ako sviatok, oslavu a aby zanechali zvyky židovskej soboty (zdá sa, že títo kresťania zachovávali aj židovskú sobotu aj kresťanskú nedeľu).

Ignác zomrel mučeníckou smrťou v Ríme v roku 107 alebo 108 a to tak, že bol v rímskom Koloseu roztrhaný levmi pred zrakmi divákov.

“KAŽDÝ Z NÁS má svou osobní cestu, která vede k setkání s Bohem Stvořitelem. Ať už to chceme nebo nechceme, věříme nebo nevěříme, poslední slovo bude mít Bůh. To je víra nás křesťanů. Tato cesta, nebo také jinými slovy “chodníček”, která je formována nejen námi, ale také naší rodinou, přáteli, společností a asi v největším počtu poutníků celoživotním partnerem – manželkou/manželem; vyústí v setkání a v naplnění předem započaté pozemské cesty.

I kdybychom někoho milovali sebevíce, na konci našeho pozemského bytí budeme stát před Bohem “sami”. Sami? Budou s námi vztahy s lidmi, které jsme milovali. Láska, kterou nám propůjčil Bůh, abychom ji uskutečnili. Na jedné straně mám obavu, abych neztratil vlastní vinou toho, který mě miluje. Na druhé straně je tu radost, že všechny mé touhy dojdou naplnění a uvidím svého Stvořitele.

Dnes bylo zahájeno v Římě důležité setkání prezidentů biskupských konferencí jednotlivých zemí s papežem Františkem. Na setkání se má jednat především o bolestné situaci církve týkající se ochrany dětí a jejich sexuálního zneužívání kleriky. Dříve se mluvilo jenom o kněžích, teď se zveřejnily i případy biskupů a vyšších představitelů církve. V novinách často čteme statistiky a ohromná čísla (často bez souvislosti a porovnáním s jinými organizacemi) sexuálního zneužívání v katolické církvi. Pokud se chcete seznámit, co církev dělá konkrétně pro řešení tohoto problému a také jaké jsou přesné statistiky případů, podívejte se na webové stránky brooklynské diecéze (ostatní diecéze v USA postupují podobně). Odkaz na stránky je zde www.dioceseofbrooklyn.org. Na titulní stránce je odkaz na clergy sexabuse crisis response.

Milí přátelé, přeji Vám požehnanou dobu postní a příjemnou ničím nerušenou četbu.

ve Forest Hills
21. února 2019
Váš Fr. Antonín

**"TO BE FULL OF THINGS IS TO BE EMPTY OF GOD. TO
BE EMPTY OF THINGS IS TO BE FULL OF GOD."
~ MEISTER ECKHART**

Čirá radost

Anthony de Mello

V pozůstalosti slavného indického jezuita Anthony De Mella byl nedávno objeven manuskript de Mellových ignaciánských duchovních cvičení. Další knihou z pozůstalosti je text, který rovněž vychází z jeho přednášek, ale je tentokrát bezprostřední, odlehčený a humorný, jak jsme tomu zvyklí z většiny autorových knih. Autor se na svých cestách setkává s mnoha příklady šťastných lidí, kteří by z našeho pohledu měli být spíš nešťastní a zarmoucení. A naopak mnozí lidé, kteří mají zdánlivě všechno, si stále stěžují a něco jim chybí. Četba na pokračování s výběrem některých pasáží.

Před šesti měsíci jsem byl v St. Louis ve státě Missouri, kde jsem pořádal seminář. Přišel za mnou jeden kněz. Řekl: “Víte, já беру každé slovo, které jste řekl během těchto tří dnů, každé slovo. A víte proč? Ne proto, že bych udělal, k něčemu jste nás vyzýval - řezat, drtit, tít, tavit a analyzovat.” A pokračoval: “Asi před třemi měsíci jsem byl u jednoho člověka, který umíral na AIDS. A ten člověk mi řekl: ‘Otče, před šesti měsíci mi doktor sdělil, že mi zbývá šest měsíců života. Měl pravdu.’ Ten muž skutečně umíral, víte? Řekl, že mám přesně šest měsíců života, a já jsem mu věřil. A víte co, otče? Bylo to těch nejšťastnějších šest měsíců celého mého promrhaného života. Nejšťastnějších. Vlastně jsem nikdy předtím nebyl skutečně šťastný. Objevil jsem štěstí.’ Ten nemocný muž pokračoval: ‘Jakmile mi to lékař řekl, všechno ze mě spadlo - napětí, tlak, úzkost, opustila mě naděje, ale nepropadl jsem zoufalství, a konečně jsem zažil štěstí.’” A kněz řekl: “Víte, dlouho jsem přemýšlel o slovech toho muže. Když jsem vás tento víkend poslouchal, napadlo mě, že ten muž znovu obživil. Říkáte přesně to, co říkal on.” Ten člověk na to přišel.

Recept je tady, máte ho na dosah ruky. Naleznete ho i v listu Filipským: “Ať se nacházím v jakékoli situaci, naučil jsem se být soběstačný. Víím, jaké je žít v podřadném postavení, zažil jsem však také, co znamená mít všeho hojnost. Naučil jsem se vypořádat s každou situací: jak se dobře najíst nebo jak hladovět, mít nadbytek i nedostatek.”

“Naučil jsem se být spokojen s tím, co mám. Dovedu trpět nouzí, dovedu mít hojnost.” O něco dříve Pavel říká: “Radujte se v Pánu nestále, znovu říkám, radujte se!” Myslím na Ramčandru v Kalkatě, myslím na tu oběť AIDS v St. Louis. Čítával jsem to celý život, ale nikdy jsem to nepochopil. Skutečně jsem to měl přímo před nosem, a nedošlo mi to.

Dobrá tedy, předpokládejme, že to chcete pochopit. Co tedy musíte udělat?

Nejprve byste měli pochopit pár pravd o sobě. Co o sobě musíte pochopit? Za prvé, že váš život není v pořádku. To neradi slyšíte, že? Možná to dokazuje, že je to pravda. Váš život je v nepořádku. Lidé mi říkají: “Co tím chcete říct, že můj život je v nepořádku? Studium mi jde docela dobře, mám prima rodiče, mám dobré vztahy se svou rodinou. Mám přítele, mám přítelkyni. Všichni mě mají rádi, daří se mi ve sportu a mám před sebou skvělou kariéru.”

“Opravdu?”

“Jasně.”

“Tak vy se myslíte, že váš život je úplně v pořádku? Dobrá, položím vám pár zásadních otázek: Cítíte se někdy osamělý? Necítíte žádný zármutek? Nikdy vás nic nerozčílí?”

“To mi chcete namluvit, že se člověk nemá rozčilovat?”

“Chcete pravdivou, jasnou a prostou odpověď?”

“Jasně.”

“Ne.”

“To se opravdu myslíte, že člověk by se kvůli ničemu neměl rozčilovat?”
“Je to tak, jak jsem řekl. Ne.” “Buďte zticha. Nechci už nic poslouchat.”

Chápete, co mám na mysli? Ten člověk má svou teorii. Člověk se musí rozčilovat, nebo to vůbec není člověk. V pořádku, klidně se rozčilujte dál. Hodně štěstí. Sbohem.

Víte, existuje rčení jednoho amerického autora, které často cituji.
“Neučte prase zpívat. Marníte čas a prase tím je dráždíte.”

Sám jsem musel dostat tvrdou lekci. Už se nesnažím naučit prasata zpívat. Nechcete slyšet, co říkám? Sbohem. Žádné hádky. Jsem ochoten vysvětlovat, jsem připraven cokoli objasnit. Ale proč se hádat? Nestojí to za to. Takže, netrpěli jste někdy žádným vnitřním konfliktem?

Chcete říct, že všechny vaše vztahy jsou v pořádku? Ne, Váš život není v pořádku. Tvrdíte, že si užíváte každé minuty svého života? No, ne tak docela. Vidíte, co jsem vám říkal? Moment, počkejte chvíli. Proč se hádat? Nechci se s vámi hádat, tečka. Vím to, protože jsem to dříve dělal pořád. O hádání nestojím. Buď si přiznáte, že váš život není v pořádku, nebo si to nepřiznáte. Pokud si to nechcete přiznat, nemám vám co nabídnout.

Tvrzení, že váš život není v pořádku, znamená, že jste obětí zármutku, alespoň občas. Cítíte se osamělí. Prožíváte prázdnotu. Jste vystrašení.

„Jste vystrašení?“

„Ano.“ „Tak váš život není v pořádku.“

(pokračování příště)

THE KINGDOM OF GOD IS YOURS

Homily on Sunday Feb 17th

6th Sunday in ordinary time

Fr. Paul Holmes

A novel by Stephen King called *The Talisman* is about a 12 – year – old kid named Jack Sawyer.

Jack’s mother is dying of cancer, and Jack wants to save her. He meets someone in an abandoned amusement park who invites him to drink a special potion, and now he’s able to “flip” from this world to a “parallel” world that exists side- by -side with ours. That parallel world is very

similar to ours – it contains the same people, and the same places – but it is also incredibly different. Evil people in this world are monsters in the “other world” – and Jack’s ability to “flip” between both universes takes him on an incredible journey. In that

“other” universe, there’s a “talisman”, a very special object with which, if Jack can only find it, he’ll be able to save his dying mother.

So this is Jack’s fantastic journey, “flipping” back and forth, from this world to the other, and back again.

You may be thinking that the idea of a parallel universe – one that’s similar to our own, but very, very different – is the stuff of science fiction.

And that only a master storyteller like Stephen King can dream it up. But, you know today I am here to tell you that we Christians already know about a “parallel universe” – one that’s very similar to the world we live in, but incredibly different, too. And who is our “real master storyteller”? Jesus.

And we just heard a description of that world Jesus calls it **“The Kingdom.”**

In the Kingdom, everything's pretty much the same as the world we live in right now. You're there, I am there. You are who you are, and I'm who I am – but there are incredible differences. In this world, the poor live terrible lives. And the hungry have no one to help them. In the Kingdom, the poor and the hungry are blessed, and it's the rich who are sent away with empty hands and empty stomachs. In this world, those who mourn are just what we'd expect them to be: devastated and sad and bereft of hope. But, in the Kingdom, those who mourn are happy. In the Kingdom, tears are turned into dancing.

I think our mistake over the last two thousand years has been in calling the Kingdom the “next” world, as if we mean, the world that comes “after” this one. When we think of this world as now, and the Kingdom as existing in some distant future, we can all too easily throw up our hands and say, “Well, I guess we have to wait until the end of time before the hungry are fed and the sorrowful are consoled.”

I prefer not to think of the Kingdom as the “next” world. I think Jesus wants us to imagine that the Kingdom isn't some “time” in the future, but is a place, now, completely within our grasp.

I think that if we're going to call the Kingdom the next world, we should try to start imagining it as the world right next to us. It's much more like a “parallel” universe, existing side-by-side our own. And we can “flip” from this world to the Kingdom, and back again, much more easily than we think.

Jesus preached an incredible message. The Kingdom, he said, is already here. And in that world, the poor and the hungry, the sorrowful and the powerless, are all having a wonderful time! It may be invisible to us because we aren't doing much to make it visible. The more we feed the hungry, the more visible the Kingdom will be to us. The more we care for the poor, the more real the kingdom will be for us.

Parallel universe don't exist only in science fiction. You and I can take an incredible journey, flipping back and forth between “our” world and the Kingdom. Our passport for this journey is our baptism. And we've got one foot in the Kingdom already. To take this fantastic journey, we're going to need: a faith – fueled imagination, a heart full of compassion, a sprit-filled readiness to share with those less fortunate than ourselves.

We've got to start feeding, the hungry today. We've got to start caring for the poor today. We've got to start consoling the sorrowful today. The Kingdom isn't the “next” world – unless we mean the world “right next to us”.

Let's start making that Kingdom visible today.

zповěď

V krátkém filmu ZPOVĚĎ, který zvítězil na Mezinárodním křesťanském filmovém festivalu, tvůrci ukazují na sílu odpuštění.

Mladý kněz zpovídá - trpělivě poslouchá a rozhřešuje hříšníky.

Nakonec

k němu přichází starší muž a nemůže začít. Po chvíli se ptá kněze, zda-li je možné dostat odpuštění a rozhřešení i za zabití. Slíbí, že půjde hned po zpovědi přihlásit se na policii a také navštíví rodinu toho, kterého zabil a poprosí za odpuštění. Kněz se ho zeptá, co se vlastně stalo. Kajícník začne vyprávět. Nejdříve však řekne, že umírá na rakovinu a nechce zemřít v takovém stavu. Jeho příběh začíná před dvaceti lety, kdy jel opilý z nějakého večírku. Na jisté ulici srazil chodce a ujel. V tu chvíli se ho kněz ptá na jméno ulice, a když se to dozví, ztuhne mu krev v žilách. Byl to totiž jeho otec, který s ním asi desetiletým chlapcem kráčel po ulici. Živě měl tu scénu před sebou, jak prosí toho opilého řidiče, aby vzal jeho tatínka do nemocnice, jak pláče a nařiká.

Na druhé straně zpovědnice muž, který se zpovídá, dostane malý záchvat a padá na zem. Kněz strhne svůj kolárek a vyjde ze zpovědnice. Na zemi vidí vlastně vraha svého otce. Pomáhá mu vstát a posadit do lavice - muž mu říká, že jeho syn pro něho brzy přijde. Knězem lomcuje hněv. Jde si kleknout před oltář a modlí se OTČE NÁŠ. Po slovech odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.... se ho dotkne Boží milost. Vstává a jde za tím mužem do lavice. Říká mu, že mu odpouští. Pak ještě dodává a říká tomu nešťastnému muži, že jeho otec tehdy nezemřel, ale že ho nakonec zachránili. Kajícník je celý rád, že není vlastně vrah, ptá se zda-li by nemohl jeho otce navštívit. Kněz mu odpovídá, že jeho otec před několika lety zemřel. Kněz nakonec dává muži rozhřešení a ten odchází přešťastný domů. Na závěr filmu přichází kněz do svého pokoje. Vezme do ruky fotku svého otce a říká mu. Promiň mi to otče, že jsem dneska lhal.... ale bylo to z lásky k bližnímu. Film můžete zhlédnout na <https://redemptoristi.sk/spoved>

1. února Česká biskupská konference se na svém 116. plenárním zasedání zabývala otázkou stále se zhoršující netolerance, útoků ale i pronásledování vůči církevním a náboženským komunitám, a vydala proto i prohlášení k antisemitismu.

12. února papež František schválil osm dekretů předložených Kongregací pro svatořečení. Dva dekrety potvrzují zázrak, první na přímluvu anglického kardinála bl. Johna Henryho Newmana a druhý na přímluvu indické řeholní sestry bl. Marie Teresy Chiramel Mankidiyanové. Může tak začít proces jejich svatořečení.

15. února v listopadu 2019 uběhne 30 let od svatořečení sv. Anežky České. K této příležitosti se bude ve dnech 11. až 13. listopadu konat národní pouť do Říma, při které budeme děkovat za dar svobody a prosit za duchovní obrodu naší země. V programu nebudou chybět mše svaté v hlavních římských bazilikách za účasti českých a moravských biskupů. V rámci středeční generální audience se poutníci setkají také s papežem Františkem.

20. února ‘Historical evidence shows that the Catholic Church, under the Pontificate of Pius XII, saved an estimated 847,000 Jews during WWII.’ The name of Pope Pius XII was smeared by the Soviet Union’s KGB disinformation subversion, beginning five years after his death in 1963. Gary Krupp, President of PTWF, calls this the greatest character assassination of the 20th century. Historical evidence shows that the Catholic Church, under the Pontificate of Pius XII, saved an estimated 847,000 Jews during WWII. Mr. Krupp, who is Jewish, stated that “the worst character flaw a Jew can have is ingratitude. It is important for those who are alive today and who have been deceived by Soviet disinformation for five decades now be aware who it was who saved them.”

21. února “The holy People of God look to us, and expect from us not simple and predictable condemnations, but concrete and effective measures to be undertaken. We need to be concrete.”

The Pope demanded this concreteness this morning, the first morning of the Summit on “The Protection of Minors in the Church.” The Pope was giving his introductory address to the some 190 present, among whom are some 115 presidents of national bishops’ conferences worldwide, in the Vatican’s New Synod Hall. The encounter will last through Sunday February 24, 2019, and will be chaired by Francis, who will give a concluding address on Sunday after the Mass.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli:

Tomáš a Danka Brabec, Růžena Bunžová, Hedvika Kratky, Pat a Ed Babor, Henry Marek, Milan a Eva Fryščákovi, Greta Bunža, Maria a Mark Novak, Bohdan a Jiřina Kowalykovi, Julie Conklin.

Blahopřejeme k narozeninám

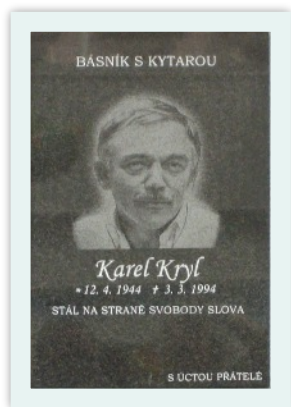
v měsíci březnu: Elen Samek 1. března, Helena Kočicová 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Věra S. Kolasa 11. března, Dr. George Švejda 12. března, Růžena Daněk 14. března, Josef Daněk 16. března, František Fojtík 17. března, Irma Doskočil 23. března, Anna Hnizda 24. března.

úmysly mší svatých v březnu 2019

datum	úmysl	dárce
-------	-------	-------

2. března	Za + Libuši Širokou	Libuše Král
3. března	Za Elen Vraštiak a celou rodinu	rodina Vraštiakova
4. března	Za + manžela Jiřího Krátkého	Hedvika Krátká
6. března	Za živou a zemřelou rodinu Hekrlovu	Milada Hanák
9. března	Za + Jarku Humlíčkovou	B. a J. Kowalykovi
10. března	Za + Vladimíra a Natálii Hnízdovy	rodina Hnízdova
12. března	Za + kamarádky z (babince)	Libuše Král
14. března	Za + rodiče Barboru a Rudolfa a celou rodinu	Václav Solfronk
17. března	Za + kamarády Ondřeje, Karla, Jiřího, Frantu,	Václava Solfronk
	Standu a Wesleyho	
19. března	Za + Josefa a Josefu Klusáčkovy	B. a J. Kowalykovi
21. března	Za všechny za které se nikdo nemodlí	Libuše Král
24. března	Za + manžela Petra Bunžu	Greta Bunžová
27. března	Za + přítelkyni Eugenii Ledesky	Milada Hanák
28. března	Za + Pavola a Máriu Kačmárovoy	rodina Hnízdova
31. března	Za + Ivana a Máriu Barčukovy	rodina Hnízdova

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Karel Kryl se narodil v rodině knihtiskařů, která vlastnila tiskárnu, založenou roku 1909 v Novém Jičíně jeho dědečkem Ferdinandem Scottim. Tiskárna byla v roce 1950 komunisty zlikvidována a tiskařské stroje byly před zraky Karla, jeho sourozenců a rodičů rozbity a odvezeny do šrotu.

Karel Kryl chtěl být zpočátku hrnčířem po pradědečkovi (absolvoval Keramickou školu v Bechyni), posléze se ale rozhodl věnovat hudbě a poezii. Jeho první vydanou písní je Nevidomá dívka, kterou v roce 1968 nahrála skupina The Bluesmen a nazpívala Hana Ulrychová.

Jeho první deska byla vydána půl roku po invazi armád pěti socialistických států v čele se Sovětským svazem, přičemž titulní písnička - Bratříčku, zavírej vrátka - vznikla údajně naprosto spontánně v noci 22. srpna 1968 jako okamžitá reakce na vpád vojsk Varšavské smlouvy do Československa.

Karel Kryl odjel z Československa 9. září 1969 na písničkářský festival v západoněmeckém hradě Waldecku. Po dvou týdnech se rozhodl podat si žádost o politický azyl a v Německu zůstal dalších dvacet let. Nepožádal o německé občanství, protože by přišel o československé a toho se nevzdal po celý exil.

Do Československa se Karel Kryl vrátil 30. listopadu 1989, aby se zúčastnil pohřbu své matky (zemřela 24. listopadu). Jelikož na rozdíl od mnoha dalších exulantů a emigrantů měl Kryl stále československé státní občanství, nebylo možné odhadnout, jak se zachovají celníci, až se pokusí překročit hranice. Požádal proto o pomoc svého přítele, opata Anastáze Opaska, který mu přes bavorskou vládu sehnal tzv. humanitární vízum. I přesto, že přijel na pohřeb své matky, mluvil později o týdnu zde stráveném jako o nejhezčím týdnu svého života.

Po krátkém nadšení ze Sametové revoluce Kryl na počátku roku 1990 uveřejňuje kritickou píseň Sametové jaro. Písní Od Čadce k Dunaju jako jeden z mála otevřeně protestuje proti možnému rozpadu Československa.

Karel Kryl zemřel náhle a zcela nečekaně na srdeční příhodu dne 3. března 1994 v Mnichově ve věku nedožitých 50 let; dva dny předtím byl ještě v Praze. Zádušní mši celebroidal jeho přítel arcipat benediktinského Kláštera břevnovského Jan Anastáz Opasek v klášterním kostele sv. Markéty v Praze. Karel Kryl je pochován na Břevnovském hřbitově sv. Vojtěcha.